
19. Vánoce

James Patterson, Maxine Paetro

Mému parťákovi, inspektoru Richardu Conklinovi, docházel čas a potřeboval moji pomoc.

„Bylo by milé, kdyby mi aspoň naznačila, co chce,“ řekl zoufale.

„To by nebyla taková zábava,“ řekla jsem s úsměvem. „Jde o to, abys na to přišel sám.“

„Asi jo. A koledoval si o malér.“

„Jasně. To je nápad. Romantické, Richi.“

Vyklouzli jsme z Budovy spravedlnosti o polední pauze, abychom nakoupili nějaké dárky na sanfranciském Union Square, kde je velká koncentrace luxusních obchodů. Richie chtěl pro Cindy sehnat něco zvláštního. Chtěl, aby jí jeho dar vyrazil dech, ale když ji žádal o tip, co by si přála, napadaly ji samé praktické věci. Nabíječka s několika porty. Nové běžecké boty. Podsedák z gelové pěny do jejího auta. Usmál se, když na ni pomyslel.

Rich si chtěl Cindy vzít v podstatě od okamžiku, kdy ji potkal. A ona ho velice milovala. Ale. Vždycky se najde nějaké *ale*, že?

Rich pocházel z velké rodiny, bylo mu něco přes třicet a vždycky chtěl děti. Spoustu dětí. Cindy byla jedináček s náročnou kariérou – takovou, která ji přiváděla k vraždám spáchaným na drsných místech uprostřed noci. A Rich nebyl jediný bojovník se zločinem v jejich vztahu. Cindy vyřešila víc než jednu vraždu, dokonce zastřelila lstivou vražedkyni, o níž napsala svou nejslavnější knihu, a byla při tom sama postřelena.

Kvůli tomu všemu Cindy nijak nespěchala se založením své vlastní rodiny.

Byl to konflikt priorit, který už v minulost zavínil rozchod mých dvou nejlepších přátel, a bylo úžasné, že se dali znovu dohromady. Ale pokud jsem věděla, ten konflikt zůstal nevyřešený.

Rich ukázal na smaragdový přívěšek na krku figuríny v luxusním klenotnictví. „Líbí se ti tohle?“

Právě když jsem odpověděla: „Krásný, Richi. A velice vánoční,“ uslyšela jsem za sebou křik.

Prudce jsem se otočila a uviděla muže v červené zimní bundě, který utíkal jako o život a odstrkoval z cesty nakupující. Přiblížil se a pak nás minul s křikem: „Procházím! Nebrzdit!“ Srazil se se skupinkou lidí vycházejících z obchodu Neiman's. Rozprchli se a on běžel dál.

Postarší muž v kabátu s kožešinou se belhal za ním a z nosu mu tekla krev. Křičel: „Zastav, zloději! Zastavte ho někdo!“

Rich a já jsme poldové z oddělení vražd a tohle vražda nebyla. Ale byli jsme tam. Vyrázili jsme za tím mužem v červené bundě, který prchal se vši silou a odhodláním profesionálního zadáka.

Vykřikla jsem: „Stůj, nebo střelím!“, ale on pádil dál.

Nevěřila jsem si, že ho doběhnu. Můj doktor mě nedávno poslal na nemocenskou kvůli anémii. Proto jsem zpomalila k chůzi a křikla na svého parťáka. „Ty běž! Já to nahlásím.“

Vytáhla jsem mobil a shrnula dispečinku situaci několika slovy: Došlo k oloupení, pachatel prchá. Conklin pronásleduje podezřelého pěšky, běží na východ po Geary Street mezi Stockton Street a Grant Avenue.

„Podezřelý má na sobě červenou bundu a tmavé kalhoty. Potřebujeme posily a sanitku,“ dodala jsem a uvedla svou pozici.

Pospíšila jsem si k postaršímu muži se zakrváceným nosem, který lapal po dechu a opíral se o budovu.

„Vy jste od policie?“ zeptal se.

„Ano. Jsem seržantka Boxerová. Povězte mi, co se stalo,“ řekla jsem.

„Hleděl jsem si svého, když mě ten chlap v prošíváné červené bundě srazil na zem a ukradl mi nákupní tašku. Jak mohl tohle udělat seniorovi?“ odpověděl.

„Jak se jmenujete, pane?“

„Maury King.“

„Pane Kingu, záchranka tady bude za pár minut.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Jsem v pořádku.“

„Nenecháme ho utéct. Můj parták ho pronásleduje. Zůstaňte tady,“ řekla jsem. „Vrátím se s vaší nákupní taškou.“

Muž v červené bundě dělal Richovi širokou cestu, když odhazoval ječící chodce na zaparkovaná auta a domy. Utíkala jsem za nimi širokou, stinnou chodbou Grant Avenue a byla jsem dost blízko, abych viděla, jak někdo vyběhl z jedněch dveří a postavil se lupiči do cesty.

Lupič se zapotácel a skoro upadl. Viděla jsem, jak se volnou rukou odrazil od chodníku. Podařilo se mu postavit na nohy, ale ztratil setrvačnost.

Křikla jsem znovu: „Stůj, nebo střelím.“

V tom okamžiku se Rich odrazil a skočil na lupiče. Oba se svalili na zem.

Udýchaná a s mžitky před očima jsem se tam dostala právě včas, abych mohla na lupiče namířit pistoli, zatímco ho Rich trhnutím zvedl na nohy a zařval: „Proplet si prsty za krkem.“ Rich odkopl lupiči nohy od sebe a promatal ho.

„Není ozbrojený,“ informoval mě Conklin.

„Dobře.“

Odepnula jsem z opasku pouta a třesoucíma se rukama jsem muži spoutala ruce za zády. U chodníku zastavil policejní vůz.

Když jsem zaklapávala pouta, zeptala jsem se lupiče na jméno.

„Julian Lambert. Po všech těch letech mám pořád páru,“ řekl a znělo to, jako by byl sám se sebou moc spokojený.

Zatkla jsem Lamberta za napadení, loupež, nevhodné chování a vzdorování zatčení. Conklin mu přečetl jeho práva a strčil ho na zadní sedadlo policejního vozu. Poté co můj parták plácl do boku odjíždějícího auta, řekla jsem mu: „Všiml sis toho? Ten hajzlík vypadal, jako by byl rád, že nás vidí.“

Toho dne byla Yuki u soudu přítomna vyhlášení rozsudku, stála u stolu obžaloby.

Přes uličku se postavila obhájkyně Allison Junkerová se svou klientkou Sandrou McDowellovou. McDowellová byla třiapadesátiletá žena, která ztratila vládu nad svým vozem a vjela do skupinky mládeže vycházející ze sportbaru ve Fillmore Street.

Naštěstí nebyly žádné ztráty na životech, ale tři chlapci, do nichž narazila, byli hospitalizováni s nejrůznějšími zraněními hlav a končetin a jeden byl

od nehody, k níž došlo před mnoha týdny, stále v kómatu. McDowellová přiznala, že řídila pod vlivem alkoholu a přes zákaz zahrnula doleva. Doznala svou vinu, soud ji poslal do vyšetřovací vazby bez možnosti kauce a seděla ve vězení od chvíle, kdy si vyslechla obžalobu. Yuki očekávala, že vyhlášení rozsudku proběhne rychle a hladce a trest bude patřičně tvrdý.

Soudu předsedala soudkyně Judie Schlagerová a soudní síň byla plná. Den ještě neskončil a ona už od devíti ráno odsoudila dvě stovky lidí. Nevypadala unaveně, spíš svěže. Na límci se jí leskl odznáček s nápisem „#1Nana“.

Soudkyně řekla: „Mluvte, slečno Castellanová.“

Yuki vzhledla k soudkyni Schlagerové a spustila: „Vaše Ctihodnosti, paní McDowellová byla nepochybně opilá, když přes zákaz odbočila doleva a vjela do chodců přecházejících na zelenou. Zranila čtyři mladé vysokoškolské studenty, z nichž jeden, nadějný fotbalista, je stále v kómatu. První policista na místě činu provedl paní McDowellové dechovou zkoušku na alkohol. Vypověděl, že její smyslové vnímání bylo značně omezené.“

Soudkyně zalistovala v papírech před sebou a zeptala se: „Zavolala policii sama od sebe?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla obhájkyně obviněné, paní Junkerová.

„A přiznala se?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Yuki pokračovala: „Vaše Ctihodnosti, tohle nebylo první řízení pod vlivem u paní McDowellové. Žádáme o trest od tří do pěti let, přiměřený vzhledem k bolesti a utrpení obětí. Ještě je brzy soudit, ale některé následky mohou být trvalé.“

Obžalovaná si teď zakrývala obličej rukama a hlasitě vzlykala.

Soudkyně Judie Schlagerová obžalovanou oslovila: „Paní McDowellová, tady stojí, že jste farmaceutka, vdaná, se dvěma dětmi na vysoké. A to předchozí řízení pod vlivem skončilo nehodou jednoho auta?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Narazila jsem do stromu. Objevil se zničehonic.“

Soudkyně utrousila: „To asi musíte tyhle toulavé stromy nenávidět.“

„Vaše Ctihodnosti,“ ujala se slova paní Junkerová, „paní McDowellová je dobrý občan. Celá její rodina je závislá na jejím příjmu včetně manžela,

který je handicapovaný, upoutaný na vozík. Přijímá zodpovědnost za tu nehodu od okamžiku, kdy k ní došlo, a neuvěřitelně jí lituje. Po svém propuštění má v úmyslu docházet k Anonymním alkoholikům. Naléhavě žádáme soud o shovívavost.“

Soudkyně Schlagerová svařila čelo a pohlédla do zadní části soudní síně, kde hluk přesáhl únosnou mez. Uhodila kladívkem a požadovala ticho v soudní síni, ale Sandra McDowellová plakala dál.

Yuki by se spokojila s tříletým trestem. Dostal by McDowellovou z ulic a doufala, že se ti studenti za tu dobu zotaví ze svých zranění, projdou rehabilitací a vrátí se k životům, které měli v plánu, než je McDowellová srazila svým buickem.

Soudkyně Schlagerová se zeptala: „Paní McDowellová, než stanovím trest, chcete něco říct?“

Paní McDowellová si utřela tvář kapesníkem a vysmrkala se. Když se trochu vzpamatovala, řekla: „Vaše Ctihodnosti, ani nedokážu vyjádřit, jak moc je mi to líto. Jsem jen vděčná, že jsem nikoho nezabila, ale to, co jsem udělala, je neodpustitelné. Jakýkoliv trest budu považovat za spravedlivý.“

Soudkyně Schlagerová řekla: „Paní McDowellová, odeberám vám řídicí průkaz a uděluji vám roční podmínku včetně osmi měsíců veřejně prospěšných prací, dvacet hodin týdně. Nesedejte za volant. Pokud mi váš probační úředník za rok nahlásí, že jste docházela na setkání Anonymních alkoholiků, odpracovala jste stanovenou dobu a neřídila, tento soud s vámi bude u konce. S tímto vás dnes propouštím. Příště se však žádné shovívavosti nedočkáte, rozumíte mi?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Můžu děkovat.“

„Poděkujte mé vánoční náladě. To je vše. Další?“

Allison Junkersová se ušklíbala přes rameno své klientky a Yuki na ni vrhla smrtící pohled, než opustila soudní síň s pocitem, jako by ji udeřil do oblíčeje sám Santa Claus.

Conklin a já jsme seděli proti sobě u našich spojených stolů v denní místnosti oddělení vražd. Podrážděnost v jeho tváři zrcadlila moji. Oddělení loupeží mělo práce až nad hlavu. Stejně tak v příjmu zatčených nevěděli, co dřív. Conklin a já jsme tenhle případ doslova schytali a teď nám patřil.

Julian Lambert byl v poutech a nervózně se vrtěl na židli, zatímco jsme sepisovali obvinění z krádeže, napadení a ublížení na zdraví a navíc, aby toho nebylo málo, ze vzdorování zatčení.

Lambert odevzdal svůj řidičák a zodpověděl naše otázky, pověděl nám celé své jméno a adresu a že pracuje ve skladu v Macy's. Těsně předtím, než jsem se podívala do naší databáze, abych zjistila, jestli ten chlap, kterého jsme s Conklinem pojmenovali jako Běžce z Grant Avenue, nemá záznam, ozval se sám.

„Mám podmínku,“ řekl.

„Za co?“ zeptala jsem se.

„Krádež v obchodě Best Buy. Odseděl jsem si čtyři měsíce a pustili mě za dobrý chování s tím, že musím do konce roku sekát dobrotu. Můj probační je drsňák. Jestli mě neprásknete, můžu vám pomoci,“ řekl.

„Jak přesně byste nám mohl pomoci?“ zeptala jsem se.

„Mám nějaký informace, který bych mohl vyměnit za propustku z basy.“

Vážně jsem o Lambertově tvrzení pochybovala, ale co. Ať to zkusí. Zadala jsem jeho jméno a našla jsem zatčení před třemi lety i údaj o propuštění po odkroucení části trestu a jeho probíhající podmínce.

Conklin mu přečetl jeho práva. Věděl, že by mohl požadovat právníka, ale zjevně žádného nechtěl. Mohli jsme klidně vyslechnout, co nám poví, a použít to proti němu – pokud to bylo něco, co stálo za použití.

Odvedli jsme Lamberta z denní místnosti a chodbou do výslechové místnosti 2 a posadili se okolo poškrábaného plechového stolu.

Conklin řekl: „Tak dobře. Vidiš to zrcadlo?“

„Polopropustný. V týhle škatuli nejsem prvně.“

Conklin se usmál. „Nejspíš si myslíš, že za ním někdo poslouchá, sleduje řeč tvého těla, co?“

„Jo.“ Lambert zamával na sklo a řekl: „*Joyeux Noël* vám všem, kurva.“

„No,“ řekl můj parták, „tvoje mávání nikdo neviděl. Tenhle týden máme podstav. Takže vylož svoje karty na stůl a budeš mít dobrou šanci dostat se z toho celkem hladce. Na Nový rok bys mohl být venku na kauci.“

„Dobře, ale den po Vánocích jsem měl jet za matkou na Floridu do Vero Beach.“

Vložila jsem se do toho. „Pane Lamberte, vaše oběť bude mít k vašemu překročení hranice státu co říct. Srazil jste na zem starého muže, zlomil mu nos a sebral mu asi osmadvacet dolarů v opascích Prada a kravatách Her-

měs. Nerada vám to říkám, ale je to loupežené přepadení. A vaše oběť k vám nechová zrovna vřelé city. Poslední, co ten muž řekl, bylo „Hodte ho tmavě cely a nechte ho tam nadobro.““

„Myslel jsem, že je v té tašce jídlo. Přisahám,“ řekl Julian Lambert do kamery pod stropem. „Ale svůj majetek dostal zpátky, ne?“

Conklin řekl: „Ano. A poranil jste ho a způsobil mu trauma. Chcete nám pomoci, tak si poslechneme, co máte. Radím vám, aby to stálo za to. A pospěšte si. Jen pravdu.“

Lambert si dlouze, zdráhavě povzdechl, sepjál spoutané ruce pod stolem a řekl: „Tohle vám vyrazí dech.“

Pro efekt se odmlčel, a když se nedočkal žádné reakce, pokračoval: „Slyšel jsem, že se za pár dní má stát něco *velkýho*. Slibuju, že to pro vás má větší cenu než tohle směšný obvinění z loupeže něčeho, co jsem považoval za ovocnej dort, a trochy strkání do chodců.“

Conklin řekl: „Ber to vážně, Lamberte. Vyděsil jsi spoustu lidí a pan King hodlá vznést obvinění. Co znamená „něco velkého“? Buď konkrétní.“

„Na Boží hod dojde k velký loupeži,“ řekl Lambert.

„Loupeži?“ opáčil Conklin. „Ozbrojené?“

„Jo. Možná největší v dějinách tohoto města.“

No jasně, pomyslela jsem si.

Ale hlavou se mi honily filmy o velkých loupežích. Od *Nelítostného souboje* a *Dannyho partáků* po *Diamanty jsou věčné* a *Goldfingera*. A mé oblíbené s Růžovým panterem. Mě a sestru moc bavily a pouštěly jsme si je, kdykoliv jsme spolu trávil čas.

„Takže mluvíte o bankovní loupeži? Podzemní tunely a tak podobně?“ zeptala jsem se zatčeného.

„Zaslechl jsem nějaký rozhovor v baru, takže nemám všechny kousky.“

„A kolik kousků *máte*?“ zeptala jsem se.

Ticho.

Obrátila jsem se ke Conklinovi a řekla jsem: „Pan Lambert si jenom vymýšlí. Máme za sebou dlouhý den a mně to stačilo. Je načase poslat ho do cely a věnovat se pořádné práci.“

Lambert řekl Conklinovi: „Trochu trpělivosti, prosím, důstojníku. Už se dostávám k věci. Je pro mě nebezpečný s vámi mluvit, rozumíte?“

Conklin pokrčil rameny, vstal, zastrčil židli a řekl: „Seržantka Boxerová je šéf. Když prohlásí, že jsme skončili, je konec.“

„Dobře. Poslouchejte,“ řekl Lambert. „Znám jméno šéfa tý bandy. Loman. Máte na něj něco ve své databázi.“

„Něco jako ten řetězec s oblečením pod cenou? L-o-e-h-m-a-n-n?“

„Nemám tušení. Nikdy jsem jeho jméno neviděl napsaný.“

„A křestní jméno pana Lomana?“

„Pan. Podívejte, říkali mu jenom pan Loman. To je všechno, co vím.“

„Počkejte tady. Hned se vrátím,“ nakázala jsem mu.

Došla jsem ke svému stolu, pozdravila se s několika kolegy a probudila počítač.

Zadala jsem jména Loehmann, Lowman a Loman do všech dostupných databází. Zobrazila se mi spousta záznamů, jen ze San Franciska desítky. Potřebovala jsem víc informací o tom, koho hledám, abych z toho tipu něco vytěžila, a křestní jméno „Pan“ mi moc nepomohlo. Když už jsem tam seděla, zadala jsem znovu jméno Julian Lambert. Jak řekl, odseděl si krátký trest a právě byl v podmínce kvůli krádeži v obchodu. Ale teď, když tvrdil, že má informace o velké loupeži, jsem natukala jeho jméno do databáze FBI. Nenašla jsem vůbec nic. A Lambert neměl v databázi žádného známého společníka jménem Loman.

Vypadalo to, že náš zatčený je lhář, nikdo, naprostá ztráta času.

Vrátila jsem se do výslechové místnosti 2 se dvěma strážemi z věznice v šestém patře.

„Vstaňte, pane Lamberte,“ vyzvala jsem ho. „Vaše eskorta vás odvede do cely. Měl byste zvážit, jestli si ze svého telefonu nezavoláte právníka.“

„Počkejte. Jenom chvílku, ano?“

„Nemám čas na plané řeči, pane Lamberte. Povíte tu historku soudci.“

Lambert se zeptal: „Cože? Nenašla jste nic na Lomana?“

„Našla jsem spoustu takových jmen, která se různě píšou, desítky ze Severní Kalifornie, desítky tady z města. Bez křestního jména a místa pobytu je váš horký tip bezcenný.“

„Mám víc informací,“ řekl.

Náš zlodějíček zněl zoufale a už to nevypadalo, že je rád, že mě vidí, jako když jsme ho zatýkali.

Vložil se do toho Conklin: „Pracuju se seržantkou Boxerovou už dlouho, Lamberte. Poznám, kdy je připravená to pro ten den zabalit.“

„Dobře, беру na vědomí,“ řekl. „Jenom vám potřebuju povědět o tý loupeži. O samotě.“

Požádala jsem dozorce, aby vyšli na chodbu, ale neposadila jsem se. „Mluvte,“ vyzvala jsem Lamberta.

„Znám jednoho z tý bandy. Má jeho jméno a adresu a vím, že je to ten typ chlapa, co je pokaždý po zuby ozbrojený.“

Posadila jsem se.

„Jmenuje se Chris Dietz. Ví, že takhle se nejspíš jmenuje spousta lidí. Ale je to jeho pravý jméno.“

„Co má společného s tou loupeží?“

„Je to zabiják. Psychopat. Setkal jsem se s Dietzem tady, v base v šestém patře, asi před třemi lety. Bylo to nezapomenutelný.“

„Vyhledám si Dietze v databázi, ale ušetřete mi trochu času. Za co tady byl?“

„Obvinili jste ho z přepadení obrněného auta. Ale svědkové zmizeli a nepodařilo se mu to přišít.“

„Dobře, pane Lamberte. A teď jeho adresu.“

Poté co mi Lambert nadiktoval jméno laciného hotelu stojícího přímo uprostřed té nejhorší čtvrti, jsem vstala, otevřela dveře a požádala dozorce, aby šli zase dovnitř.

„Odvedte prosím pana Lamberta do šestého.“

„Hele, já spolupracoval,“ protestoval Lambert.

„Jestli se vaše informace ukáže jako pravdivá, promluví s okresním prokurátorem. Ten promluví s panem Kingem. Váš právník vám poradí, abyste před soudcem projevili lítost. Berte to vážně.“

Když Lamberta odvedli, Conklin a já jsme se vrátili ke svým stolům v denní místnosti. Střídal se směny. Den přecházel v noc.

Zadala jsem do databáze Christophera Dietze. Našla jsem ho.

Řekla jsem Richovi: „Je tady zatykač na Christophera Alana Dietze, jehož poslední známá adresa byla v Seattlu. Byl obviněn z loupežného přepadení. Někdě složil dvousettisícovou kauci a on zmizel. Předtím byl obviněný

z několika střelení, ale obvinění neobstála kvůli nedostatku důkazů. Měli bychom do toho zapojit federály.“

Conklin zvedl telefon, natukal číslo a řekl: „Cin. Dneska večer pracuju. Já vím. Já vím. Pokusím se tě neprobudit.“

U našich stolů se zastavil Cappy McNeil. Cappy byl přítel, policista, který pracoval na oddělení vražd déle než já, což z něho dělalo veterána.

„Zaslechl jsem jméno Chris Dietz,“ řekl. „Znám ho. Jeden můj informátor se zmínil, že chystá nějakou akci. A velkou.“

„Vážně?“

Poděkovala jsem Cappymu za tip, který dodával trochu důvěryhodnosti informacím od Juliana Lamberta a obrátil můj názor na výslech vzhůru nohama. A pak jsem vymyslela, jak budeme postupovat.

Conklin a já informujeme Bradyho. Ten zavolá do sanfranciské pobočky FBI a našemu nejvyššímu veliteli zásahové jednotky SWAT, Regu Covingtonovi. Potom všichni navštívíme pana Dietze, lumpa se zbraní, který údajně bydlí v hotelu Anthony.

Zkusila jsem si představit, jak s námi Dietz mírumilovně odjede do Baráku.

Přeložil Ondřej Duha